

andet regi. De kan gøre det i Vestunionen, eller de kan danne et helt nyt samarbejde, hvis de vil ud og føre krig. Det skal ikke være EU, som misbruges til krigsførelse, og slet ikke, når man tænker på, at dér, hvor forsvarssamarbejdet hører hjemme, er i det gode NATO. Det er dér og ikke i EU, at det samarbejde skal foregå.

Så er der endelig det retlige samarbejde, og det fik vi jo også et dansk forbehold om i Edinburgh. Men vi må jo sige, at det resultat, der kom ud af folkeafstemningen, ingenlunde bliver respekteret. Når man ser på, hvad der sker i forhold til det, der med et teknisk udtryk »bliver lagt ind under søjle 1«, betyder det, at det kan ske ved flertalsafgørelser. Så uanset at Danmark vil være i den situation, at vi inden for 6 måneder selv skal afgøre, om vi vil være med osv. osv., jamen så ved vi godt, hvad der sker, når vi har et Folketing med en meget stor majoritet af unionstilhængere: Så vil de love blive ekspederet, hvis det overhovedet er et spørgsmål om love.

Vi kan frygte, at det udelukkende bliver et spørgsmål om afgivelse af mandater i Folketingets Europaudvalg, og så har vi balladen. Derfor skal det retlige samarbejde ikke ind i traktaten, som det er planlagt med Amsterdam. Det skal forblive, hvor det er, som et mellemstatsligt samarbejde, hvor Danmark har mulighed for at sige nej, når udviklingen går i den forkerte retning.

Så har vi lagt mærke til, at udvidelsesspørgsmål er noget, som unionstilhængerne virkelig lægger vægt på. Der er også i dag flere gange blevet sagt det forvrøvlende sludder, at Amsterdamtraktaten er forudsætningen for en udvidelse af EU med nye medlemslande.

Unionstilhængerne skylder jo at forklare Folketinget, hvorfor det så ikke var nødvendigt med en ny traktat, da man udvidede med Sverige, Østrig og Finland. Det foregik jo uden en ny traktat. I Danmark foregik det på den måde, at vi har vedtaget en række forskellige love om momssamarbejde og alt muligt andet – så var Sverige, Østrig og Finland medlem.

Så bruger man en lidt stærkere argumentation, nemlig at Amsterdamtraktaten er fredens projekt, og det er derfor, det er så vigtigt, at Amsterdamtraktaten bliver vedtaget.

Se, hvis Amsterdamtraktaten er fredens projekt, må det jo betyde, at vi, der er modstandere af Amsterdamtraktaten, er modstandere af fred i Europa, og det er jo ærlig talt en grov udtalelse. Både i 1992 og 1993 blev folk truet på deres

job. De fik at vide af deres arbejdsgivere og af unionstilhængerne, at hvis ikke de stemte ja, blev deres fabrik flyttet til udlandet, og de blev fyret.

Det var der mange der lod sig skræmme af dengang. Det gør man nok ikke denne her gang, for man fandt ud af, at det var en argumentation uden hold i virkeligheden. Jeg kan godt frygte, at der er nogle mennesker, som denne gang stemmer ja, fordi de er bange for krig i Europa.

Men det er Fremskridtspartiets opfattelse, at Amsterdamtraktaten faktisk kan gå hen og gøre ondt værre, fordi de lande, man nu ønsker optaget i EU, for en dels vedkommende ikke er modne til optagelse. Når man ser på de sociale uroligheder, det har givet i lande som Italien og Frankrig, at de skulle underkaste sig konvergenskriterierne for at være med i ØMU'en, kan vi godt være meget bekymret for, at der kan opstå social uro i lande som Polen, Ungarn, Tjekkiet og de baltiske lande, når de skal underkaste sig regler og forordninger for at blive en del af EU-samarbejdet. Og vi har da gjort både de lande og Europa en bjørnetjeneste, hvis den sociale uro udkrystalliserer sig i, at man i de lande vælger gamle kommunister, i dag iklædt socialdemokratisk antræk, og så får magtbalancen ødelagt, væk fra en demokratisk udvikling og tilbage til gamle dage, hvor man havde totalitære folk ved magten.

Derfor er løsningen på spørgsmålet om de nye lande, at vi åbner Europa for fri handel med disse lande, og at vi tilfredsstiller de sikkerhedspolitiske behov, landene har, i NATO-samarbejdet gennem udvidelse af aftalerne om Partnerskab for Fred.

Så er der spørgsmålet om selve det folkelige, og der må man jo sige, at den beslutningsproces, der i øjeblikket lægges op til i EU, ikke gør det nemmere at være borger. Ser man bare på nogle helt konkrete, nære ting, hvor vi i Folketinget inden for den sidste folketingssamling har kvæjet os, nemlig med emballageafgiften, de gule plader osv., ja, så har vi det privilegium, at når vi nu opdager, at den er helt gal, kan vi ved tre behandlinger i Folketinget ophæve loven igen.

I det øjeblik, noget er vedtaget i EU som et direktiv, er det altså ikke nok, at vi i Danmark opdager, at den er helt gal. Så skal vi ud og have overbevist alle de andre lande om, at direktivet skal ophæves igen. Derfor skal der